

Mitä usko on?

Hepr. 11:1

1. Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.

Määritelmä

Mitä usko on? Miten sen voi saada? Mitä se vaikuttaa? Mihin se perustuu? Näitä kysymyksiä olen nuoruudesta asti paljon pohtinut ja niistä myös puhunut. Syy on siinä, että minulla oli rippikouluiässä suuri halua tulla uskoon, mutta en ymmärtänyt, mitä kristillinen usko on enkä siksi tietenkään myös sitä, miten sen voi saada omakseen.

Uskonnollinen usko

Suomen kielessä sanalla usko on monia merkityksiä. Arkikielessä se asetetaan usein vastakohtaksi tiedolle, eli sillä tarkoitetaan sellaisten asioiden totena pitämisenä, joista ei ole varmaa tietoa. Sanaristikissa sille tarjotaan synonyymiksi sanaa luulla.

Edelleen sanalla voidaan tarkoittaa niin sanottua uskonnollista uskoa, jota esiintyy kaikissa uskonnoissa. Silloin se merkitsee tarrautumista johonkin, johon voi turvautua, oli se sitten jonkun uskonnon jumaluus tai mikä tahansa asia tai ajatusrakennelma, jonka varassa ihminen pyrkii elämään ja jolta apua saamaan.

Tässä yhteydessä esitetään usein kysymys, synnyttääkö usko kohteensa vai kohde uskon. Edellisessä olisi kysymys itsesuggestiosta, jossa ihminen alkaa uskoa oman mielikuvituksensa tuotteeseen ja pyrkii toteuttamaan sen käytöksellään. Tästä hyvin tyypillinen esimerkki ovat transihmiset, jotka ovat tavalla tai toisella päätyneet uskomaan olevansa väärässä ruumiissa vastoin ulkoisia tosiasioita ja lähtevät tämän uskonsa varassa muuttamaan joko käytöstään tai jopa muokkaamaan ruumistaan toisenlaiseksi. Ihmisen subjektiivisia kokemuksia korostava psykologisoiva aikamme on yllättävän altis pitämään sellaista uskoa oikeana.

Päinvastainen uskon muoto on taas se, että uskon kohteena oleva henkilö tai asia on niin vakuuttava ja toimii sillä tavalla, että ihminen alkaa seurata häntä tai sitä ja toimia sen mukaan.

Visionäärinen usko ja perususkomukset

Uskolla voidaan myös tarkoittaa vahvaa suuntautumista jonkin vision toteutumiseen ja sen seurauksena ponnistelua päämäärään luottaen siihen, että se voidaan toteuttaa. Se voi olla itseluottamusta tai vahvaa uskoa oman ryhmän tai yhteisön kykyyn päästä tavoitteeseen.

Sana voi myös tarkoittaa lähes samaa kuin poliittinen, yhteiskunnallinen tai tieteellinen uskomus. Kaikkeen tiedon hankkimiseen liittyy joukko perusoletuksia eli perususkomuksia, joiden perusteella arvioidaan muita asioita. Esimerkiksi kaiken tieteen harjoittamisen perususkomuksia on se, että havaintomme ovat suurin piirtein luotettavia ja että ympäröivä luonto on ymmärrettävissä. Tiedämme toki, että esimerkiksi idän hindulais-buddhalainen uskonnollisuus pitää havaintojamme harhoina eikä siksi tiede voinut syntyä niiden keskuudessa. Kukaan ihminen ei voi elää ilman perus-

uskomuksia, joiden varaan hän maailmankuvansa rakentaa. Siinä mielessä usko ja tieto eivät ole vastakohtia eivätkä sulje pois toisiaan.

Kristillinen usko

Kristillisessä kielenkäytössä uskolla on kaksi päämerkitystä. Sanalla voidaan tarkoittaa sitä opillista järjestelmää, johon usko kohdistuu. Silloin uskon sisältö voidaan ilmaista esimerkiksi uskontunnustuksilla kuten "apostolinen tai Nikean uskontunnustus".

Toinen päämerkitys on ihmisen sisäinen usko, joka kohdistuu nimenomaan uskontunnustuksen sisältöön eli Pyhään Kolminaisuuteen, Isään ja Poikaan, Jeesukseen Kristukseen ja Pyhään Henkeen. Tässäkin käytössä on vielä eri tasoja.

Kun ihminen sanoo, että hän uskoo Jumalaan, se voi merkitä hänelle Jumalan olemassaolon tunnustamista älyllisellä tasolla ilman että se vaikuttaisi hänen käyttökseen juuri millään tavalla. Vanhastaan sitä on nimitetty "aivousskoksi", joka on toki osa syvempää persoonallista Jumalaan turvautuvaa uskoakin. Jos taas sanomme, että uskomme Jumalaa, tarkoitamme sitä, että otamme hänen puheensa todesta ja olemme valmiit ojentamaan elämämme sen mukaan.

Luottamus

Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.(1)

Jae on hiukan tulkinnallisesti vaikea, mitä kuvaa se, miten sitä on eri käännöksissä suomennettu:

*"Mutta usko on **luja luottamus** siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy."*(1938) *"Usko on sen **todellisuutta**, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä."* (1992) ja *"Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy."* (RK2012) Kreikan sana *hypostasis*, joka on käännetty lujaksi luottamukseksi tai todellisuudeksi, tarkoittaa olemusta, luottamusta, todeksi muuttumista ja todellisuutta.

Tätä lausetta on usein kuvattu kristillisen uskon määritelmänä, mutta pikemminkin se on kuvaus siitä, millä tavalla usko vaikuttaa. Heprealaiskirje on edellä avannut syvällisesti uskon perustaa ja uskon kohdetta kuvaamalla, millainen on Jumala, miten hän puhuu ja lähestyy ihmisiä, miten Kristuksessa hän tuli ihmiseksi, sovitti ihmiskunnan synnit Golgatan uhriverellä ja miten hän istuu nyt Isän oikealla puolella meidän välittäjänämme ja ylipappinamme ja on tuleva pian kirkkaudessaan takaisin maan päälle. Noihin meidän silmiltämme vielä salattuihin tosiasioihin usko tarttuu ja suuntautuu.

Usko ja toivo liittyvät toisiinsa niin, että usko turvautuu Jeesuksen historiassa tapahtuneeseen sovitustyöhön ja hänen ylösnousemuksensa voittoon ja toivo suuntautuu edessä olevaan varmaan Jeesuksen paluuseen sen perusteella, mitä menneessä tapahtui. Tässä hetkessä, uskon ja toivon välisessä jännitteessä vaikuttaa rakkaus, joka suuntautuu sekä Jumalaan että lähimmäisiin. Toivo ei ole perusteetonta toiveajattelua, että "kaikki kyllä jotenkin järjestyy", vaan se näkee uskon silmillä Jeesuksen paluun yhtä varmana kuin menneisyydenkin pelastusteot.

Usko on toivottujen asioiden todellisuus. Usko ja toivo kulkevat käsi kädessä, samat asiat, jotka ovat toivomme kohdetta, ovat uskomme kohdetta. Se on luja vakaumus ja odotus siitä, että Jumala täyttää kaiken, mitä hän on meille luvannut Kristuksessa. Tämä vakaumus on niin voimakas, että ihminen omistaa ne itselleen ja se synnyttää nyt havaittavan vaikutuksen ja hedelmän. Uskovat, jotka harjoittavat uskoa, täyttyvät kirkkauden täyttämällä ilolla. Kristus asuu ihmisessä uskon kautta ja usko-va täyttyy Jumalan Hengellä ja kohtaa uskon kohteen todellisuutena.

Usko on todistus näkymättömistä asioista. Usko osoittaa sydämen silmälle niiden asioiden todellisuuden, joita ruumiin silmä ei voi havaita. Usko on lujaa hyväksyntää Jumalan ilmoitukselle ja jokaiselle sen osalle. Se sinetöi Jumalan totuuden. Se on täysi hyväksyntä kaikelle, minkä Jumala on ilmoittanut pyhäksi, vanhurskaaksi ja hyväksi. Se auttaa ihmistä soveltamaan saamansa ilmoituksen elämäänsä. Se palvelee uskovan sielun näkökykynä näkymättömään eli on sitä, mitä aistit ovat ruumiille. Usko, joka ei vaikuta elämän muutosta on vain mielipidettä tai kuvitelmaa.

Uskon olemus

Väärä käsitys uskosta syntyy, kun irrotamme uskon kohteestaan Jeesuksesta Kristuksesta jonkinmoiseksi erilliseksi asiaksi. Ajattelemme, että joillakin ihmisillä on sellaista ominaisuutta kuin usko paljon ja toisilla sitä on päässyt kehittymään vasta kovin vähän, ja sitten noilla epäuskoisilla ei sitä ole yhtään. Mutta Raamattu osoittaa aivan selvästi, että uskoa voi esiintyä vain suhteessa Herraan Jeesukseen. Uskohan on hänen tuntemistaan ja siihen perustuvaa luottamusta häneen. Ilman Jeesusta ei voi esiintyä mitään "ainetta" nimeltä usko. Epäusko ei ole liioin uskoaineen puutetta, vaan enemmän tai vähemmän tietoista Jumalan ja Jeesuksen työntämistä pois luotaan. Epäusko sanoo: "En tarvitse sinua Jeesus". Usko sanoo: "En voi elää ilman sinua Jeesus." Usko on siis selkeätä Jeesuksen vastaanottamista, kun hän tulee sydämemme ovelle ja kolkuttaa päästäkseen sisälle. Epäusko on sydämen sulkemista häneltä.

Usko vastauksena

Kukaan ihminen ei voi omilla päätöksillään tai ponnistuksillaan saada Jeesusta tulemaan luokseen, mutta kun hän oman tahtonsa mukaan tulee ja kutsuu meitä, voimme pyytää häntä tulemaan elämäämme. Se on uskoa. Kun hän sitten astuu sydämeemme, hän antaa kaikki syntimme anteeksi, lahjoittaa meille uuden elämän, tekee meistä Jumalan lapsia ja liittää meidät seurakuntansa yhteyteen. Usko on siis suunnattoman lahjan vastaanottamista, lahjan, joka ei ole vähempää kuin Herra Jeesus Kristus itse. Hänen mukanaan saamme sitten kaiken muun.

Oma uskon tieni

Jeesus sanoo: "Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun." (Joh. 14:1)

Kun Herra alkoi vetää minua luokseen nuoruudessani, suuri kysymykseni oli, miten voisin uskoa. Olin nimittäin havainnut, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mitä minulta puuttui. Halusin siksi vilpittömästi päästä osalliseksi samasta, mitä heillä oli. Mutta en tiennyt, miten saisin uskon sydämeeni. Jälkeen päin ajatellen kysymys oli siitä, että en ymmärtänyt, mistä uskossa on kysymys. Kuvittelin, että minun pitäisi jotenkin puristaa sisimmästäni hyviä uskon ja luottamuksen tunteita ja kokemuksia ja ne saavutettuani saisin sitten varmuuden, että minäkin olin Kristuk-

sen oma ja pelastettu uskova. Saavuttaakseni tuon tarvittavan sydämen tilan ryhdyin tarmokkaasti tekemään sitä, mitä näin uskovien nuorten tekävän.

Aloin lukea päivittäin Raamattua ja rukoilla. Osallistuin seurakunnan jumalanpalveluksiin ja erilaisiin kokouksiin lähes joka päivä. Yritin elää mahdollisimman hyvin ja kovan puristamisen jälkeen uskalsin myös todistaa Jeesuksesta – niin kuin uskovat nuoret tekivät, vaikka en vielä Jeesusta tuntenutkaan. Raamatun lukeminen ei tuottanut ongelmia, mutta rukouksesta ei tahtonut tulla mitään. Viisi minuuttia rukousta oli jo liikaa. Seurakunnan eri tilaisuuksissa käynti oli mukavaa, mutta mitä enemmän luin Raamattua, sitä surkeammilta näyttivät yritykseni elää Jumalan Sanan mukaista puhdasta ja oikeaa elämää. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmälle tunsin vajoavani synnin ja pimeyden yöhön. Puolen vuoden kokosydämisten yritysten lopputulos oli epätoivo. ”Muista nuorista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä mutta minulle se näyttää olevan mahdotonta.” Pikemminkin tilani kävi vain huonommaksi, syntini ja saastaisuuteni kävi entistäkin ilmeisemmäksi. Olin syntinen ja synnin orja ja kyvytön parempaan elämään ja kyvytön uskomaan.

Jumalan sana osoittaa, että uskon vastakohta on tekojen tekeminen ja oma yrittäminen. Roomalaiskirjeen 4. luvun jakeet 38:

Mitä Raamattu sanoo? ”Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.” Töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta. Mutta joka ei tee töitä, vaan uskoo Häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, hänelle luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Daavidkin ylistää autuaaksi ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: ”Autuaita ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!” (Room. 4:38)

Myöhemmin tajusin, että joutuessani epätoivoon oman uskoni syntymisen suhteen olin itse asiassa tullut juuri siihen pisteeseen, mistä aito kristillinen usko voi alkaa. Siinäähän ei ole kysymys uskosta omaan uskoonsa tai sen riittävytyteen, vaan aivan muusta. Uskossa on kysymys luottamuksesta toiseen persoonaan, joka tekee sen, mitä itse en mitenkään kykene tekemään.

Kun sitten erään rippikoululeirin iltanuotion päätteeksi rukoilin ensimmäisen vilpittömän ja aidon rukoukseni, sainkin siihen yllättävän vastauksen. Rukous kuului sunnilleen näin: ”Jumala, en enää ole ollenkaan varma oletko sinä edes olemassa, mutta jos olet, auta minua ja lähetä luokseni auttaja.” Muutama minuutti myöhemmin telttani luokse ilmestyi nuorisonohjaaja, joka sanoi: ”Olet kunnon poika, mutta sinulta puuttuu Jeesus sydäimestäsi. Saanko rukoilla, että Jeesus tulisi elämääsi.” Nyökkäsin ja hän rukoili ja poistui paikalta. Noin kymmenen minuuttia myöhemmin leirin johtajat lauloivat iltalaulun, joka puhui taivaasta, jossa ei ole syntiä. Silloin se tapahtui. Pyhä Henki laskeutui sydämeeni, raskas syyllisyyden taakka vieri pois sydämeltäni ja suuri lepo sielussani nukahdin. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten sydämeni täytti ilo ja luonto näytti kauniilta ja lintujen laulu suloiselta. Tajusin, että olin tullut uskoon. Tai paremminkin olin saanut uskon lahjan.

Luther kuvaa asiaa kolmannen uskonkappaleen selityksessään näin:

”Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut

evangeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa.”

Usko ei olekaan jotain sellaista, joka syntyy meidän sydämestämme käsin, vaan se annetaan meille ulkoa päin. Usko ei ole siis uskoa omaan uskoonsa, mikä olisikin mitä kauheinta ylpeyttä, vaan usko on luottamusta toiseen henkilöön, Jeesukseen Kristukseen. Ellei tuo toinen henkilö tule luokseni, ellei hän anna minun tuntea itseään, minun on mahdotonta uskoa.

Kun Jeesus lähestyy meitä, olemme etsikkoajassa. Vain silloin voimme oppia tuntemaan hänet ja löytää uskon ja sen mukana uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Jos tajuat, että nyt Jeesus lähestyy sinua sanassaan, pyydä häntä elämäsi! ”Herra anna syntini anteeksi ja tule sydämeeni asumaan ja hallitsemaan!”

Miten usko syntyy?

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta. (1. Piet. 1:23)

Kun ihminen tapaa jonkun uuden henkilön, hän nostaa ikään kuin antennin pysytyn ja alkaa tutkailla toista ihmistä. Onko hän luotettava vai ei? Se tapahtuu lähes vaistomaisesti ja perustuu siihen, miten ja mitä tuo uusi ihminen puhuu. Yllättävän nopeasti voi syntyä luottamus toista kohtaan pelkkien sanojen perusteella. Asianomainen voi kyllä tuhota tuon luottamuksen sillä, että ei pidä lupauksiaan tai muulla käytöksellään, mutta päinvastaisessa tapauksessa luottamus kasvaa ja syvenee sitä mukaan, kuin tuota henkilöä opimme paremmin tuntemaan.

Usko Jeesukseen syntyy periaatteessa saman mekanismin tapaan. Herra Jeesus lähestyy meitä ja alkaa puhua omilletunnoillemme Raamatun sanan kautta. Luokiessamme tai kuullessamme julistettua Raamatun sanaa tajuamme välittömästi, että sen sisältö on totta ja totuuden mukaista. Joudumme tietenkin heti myös ratkaisemaan suhteemme Herran puheeseen. Otammeko sen vastaan vai torjumme ko luotamme? Luotettavan ja totuudenmukaisen sanan torjuminen johtuu usein siitä, että sen vastaanottaminen tekee kipeää.

Herra ei ala puhua meille ensimmäiseksi suurista taivaallisista salaisuuksista ja tuonpuoleisen maailman ihanasta toivosta, vaan hän alkaa puhua meille varsin maallisia asioita. Hän kyselee, miksi kohtelemme eräitä lähimmäisiämme nurjasti, miksi käytämme rahojamme kaikenlaiseen turhuuteen, miksi suosimme saastaisia himoja sydämissämme, miksi käytämme väärin aikaamme, miksi laiminlyömme lähimpiämme, miksi kannamme kaunaa ja katkeruutta eräitä kohtaan, miksi valehtelemme ja suurentelemme asioita, miksi torjumme mielestämme pois kuoleman todellisuuden, miksi käännämme selkämme Jumalan kutsulle.

Samalla, kun Herra Jeesus puhuu meille näin ikäviä asioita, hän kuitenkin muistuttaa, että hän on valmis astumaan elämäämme ja pyyhkimään pois kaiken menneisyyden väärän ja antamaan meille mahdollisuuden alkaa uusi vaihe elämässämme yhdessä hänen kanssaan. Jeesus lupaa antaa sisimpäämme rauhan, ilon ja uuden suunnan ja voiman elämäämme. Mutta mitään näistä hän ei anna ikään kuin irrallaan itsestään.

Kysyin eräiltä ystäviltäni, ottaisivatko he minulta vastaan 10 000 euroa, jos minä tarjoisin sitä. Yllättävän moni vastasi kielteisesti selittäen, että minulla täytyi olla joitakin taka-ajatuksia, joilla pyrin heitä sitomaan. Moni suhtautuu Jeesuksen tarjouksiin vähän samaan tapaan. Olisi ihan mukava saada sisimpään rauha, ilo ja mielekkäys, mutta pelkää menettävänsä vapauden ja kyvyn hallita omaa elämäänsä.

Siksi on syytä tiedostaa, että Jeesus ei meitä lähestyessään toimi ikään kuin lahjojen jakajana saadakseen sitten meidät hallintaansa. Ei, Hän menettelee niin kuin neitoon rakastunut nuorukainen. Hän ei tarjoa rakkautensa kohteelle lahjoja saadakseen hänet omakseen, vaan hän tarjoaa oman itsensä, oman rakkautensa. Jos vastapuoli suostuu hänen kosintaansa, morsian saa sulhasen mukana kyllä myös kaiken, mitä sulhanen omistaa.

Usko Jeesukseen syntyy siis hänen sanojensa perusteella. Kun otamme hänen sanansa vastaan, otamme hänet itsensä vastaan, sillä sanoissa välittyy meidän sydämiimme asti hänen totuutensa ja rakkautensa. Usko ei siis ole minun sisälläni oleva ominaisuus, vaan se perustuu kokonaan siihen, kuka ja millainen on se toinen henkilö, Herra Jeesus, jonka olen hänen puheensa perusteella oppinut tuntemaan. Usko on siis kahden persoonan välistä luottamussuhdetta. Tätä suhdetta Raamattu kuvaa usein sulhasen ja morsiamen välisenä suhteena.

Jeesuksen sanoissa on merkillinen voima. Ne eivät ainoastaan liitä meidän sydämiämme hänen sydämeensä, ne kykenevät puhdistamaan sydämemme synnistä ja saastasta ja mikä ihmeellisintä, hänen sanojensa mukana Pyhä Henki asettuu asumaan meidän sydämemme sisään asti. Saamme kokea uudestisyntymisen ihmeen.

Uskoa ei voi syntyä siellä, missä Jeesuksen sana ja puhe torjutaan tai sivuutetaan. Herran sanassa ei ole kysymys vain asioista ja lauseista. Siinä on kysymys elävän Vapahtajan kohtaamisesta. Hakeutukaamme siis hänen sanansa ääreen. Usko syntyy hänen ääntään kuunnellen.

Mihin usko johtaa?

Jeesus sanoo: "Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minun. Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa? Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. " (Joh. 14:13)

Usko on kahden henkilön välistä luottamusta, joka syntyy heidän keskinäisessä kanssakäymisessään. Usko ei siis ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Jeesuksen käsiin. Jeesus lupaa Sanassa, että kun meidän uskomme ja kristillisyytemme romahtaa, niin sen jälkeen hän hoitaa "homman". Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä kello kellosepan korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Kun siis tällainen Jeesus Kristus lähestyy meitä sanassaan ja haluaa käydä pysyvään suhteeseen kanssamme, me joudumme kohtaamaan sen, että hän on pyhä ja oikeudenmukainen, hänessä ei ole mitään pimeyttä vaan ainoastaan puhtautta ja kirkkautta. Hänen valonsa paljastaa meidän elämämme pimeyden ja salatut kätköt. Emme voi kulkea yhtä matkaa hänen kanssaan, ellei hän saa omalla kalliilla ja pyhällä Golgatalla vuodattamallaan verellä puhdistaa meitä. Siksi uskoon sisältyy aina myös parannus, joka ei siis tarkoita sitä, että me jotenkin onnistuisimme parantamaan ensin tilaamme keltavaksemme Jeesuksen seuraan, vaan sitä että tunnustamme avoimesti Herralle kaiken sydämemme pimeyden, synnin, saastaisuuden ja syyllisyytemme ja pyydämme häntä antamaan kaiken anteeksi ja puhdistamaan sydämemme hänelle soveliaaksi.

Aidon uskovan tuntomerkkejä onkin se, että hän tiedostaa olevansa riippuvainen Jeesuksen elämästä. Hän tajuaa syvenemässä määrin itsessään asuvan syntisyyden ja pyytää jatkuvasti uutta puhdistusta. Hän haluaa muuttua vierellään kulkevan ja Henkensä kautta hänessä asuvan Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen katselemalla Jeesusta Jumalan sanan peilistä. Hänen sydämessään asuva Pyhä Henki antaa hänelle turvallisuuden, jossa hän voi rukouksessa vapaasti lähestyä Herraa, sillä hän omistaa Kristuksen lahjoittaman vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen. Hän tietää, että hänelle ei tule mitään tuomiota, koska tuomion kärsi hänen sijastaan Vapahtaja ristillä. Hän tietää millaiseen päämäärään hän on matkalla yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän tietää, että hän saa lopulta nähdä Herran ja pääsee osalliseksi Jeesuksen kaltaisesta kirkkaudesta matkan päässä.

Mitään noista asioita usko sinänsä ei saa aikaan, vaan se Herra, joka kulkee uskovan ihmisen kanssa ja asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Usko on siis jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksen elämästä. Uskovalla ei itsellään ole mitään Jeesuksesta erillistä elämää. Paavali huudahtaakin: *”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa.”*

Usko ei siis itsessään ole mitään. Kysymys on kokonaan siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee uskovaa varten ja uskovassa.

Paavali toteaa, että myös taivaassa tarvitaan uskoa. Usko ei ole näkemisen vastakohta. Ihminen voi nähdä ja luottaa, mutta voi luottaa myös näkemättä. Taivaassa perille päässeet saavat katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin, mutta silti sielläkin

usko jatkuu. Usko merkitsee nimittäin myös sitä, että pidämme kaiken aikaa sydämemme auki Jeesuksesta vuotavalle elämän virralle. Saamme häneltä elämää jo nyt ja lopulta iankaikkisessa kirkkaudessa. Nyt elämän virta vuotaa sydämiimme, kun katselemme Raamatun sanasta Jeesuksen kasvoja, silloin täytydessään.

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Usko ja epäusko

Jeesus huusi: "Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virta." (Joh. 7:37-38)

Raamatun Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat häneen ja tulevat hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee hänen luokseen ja saa hänen tuntemisensa sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää häneen uskovalle.

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. "Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan hyvähän asia se näyttää monelle olevan, se ei vai minulta onnistu." Ei, epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoaan varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkä minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun hän lähestyy sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu sinulle ja tekee sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Tänään Jeesus esittää sinulle kutsun. "*Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon.*" Jeesus kutsuu sinua luokseen. Voit rukouksessa käydä hänen eteensä ja pyytää häntä tyydyttämään janosi.

Uskon taistelu

Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka menevät siitä sisälle. Mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät. (Matt. 7:1314)

Jeesus kuvaa uskoon tuloa käymisenä ahtaasta portista sisään. Hän puhuu myös taistelusta, joka siinä yhteydessä käydään. Usko itsessään on maailman yksinkertaisin asia. Se on turvautumista toisen antamiin lupauksiin. Se on siihen luottamista, että toinen hoitaa lupaamansa asian. Viime kädessä usko on siis jäämistä toisen persoonan luotettavuuden ja kyvykkyyden varaan. Sen, joka uskoo, ei tarvitse tehdä mitään. Toinen huolehtii hänestä.

Kuitenkin Jeesukseen uskomiseen sisältyy aina uskon taistelu. Ihmisen oma lihallisuus, syntisyys, maailma ja Saatana pyrkivät kaikin keinoin tekemään tuosta yksinkertaisesta asiasta mahdollisimman monimutkaisen, jopa ylivoimaisen vaikean asian. Uskon taistelu käydään aina silloin, kun Jeesus tulee ihmisen luo, alkaa puhua hänelle ja esittää hänelle kutsun jättää elämänsä hänen varaansa.

Oikean raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse taistelusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mielipidettä, vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme, niin viime kädessä myös vastoin kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita. Jeesuksen kädessä avuton usko kestää mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovan kristityn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyökkäyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan ennen kaikkea uskovan oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyksensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa nimenomaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovan sydämen aseeksi.

Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan uskova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuuden horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurskauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja juoksee rauhan evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontunnustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän

asetetaan Golgatalla hankitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos epäuskon ja pahan hyökkäykset pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja vahvistaa uskon.

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Uskova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että hänen sanansa mukaan tapahtuu. Evankeliumin sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Jeesuksesta on Jumalan voima, joka vaikuttaa uskovan sydämessä. Siksi vaikka taistelu uskosta on ajoittain rajua ja raskasta, viime kädessä uskova on turvassa. Jeesus on hänen kanssaan joka hetki ja hän vastaa siitä, että pääsemme perille. Paavali tiivistää asian näin:

Kiitän häntä teidän osallisuudestanne evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, luottaen siihen, että Hän, joka on teissä alkanut hyvän työn, on saattava sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (Fil. 1:56)

Entä sinä?

Oletko sinä jo saanut uskon lahjan Jumalalta? Itse et voi uskoa itsellesi synnyttää, mutta kun kuulet Herran kutsun omassatunnossasi, älä torju häntä pois vaan huuda Jeesusta avuksesi. Hän kantoi syntiesi taakan Golgatan ristille ja haluaa siksi sinutkin armahtaa. ”Jokainen joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.”

Jos sinulla on usko ja luottamus Herraan, kiitä siitä ja anna uskon näkyä rakkauden tekoina ja evankeliumin jakamisena niille, jotka eivät vielä tunne Herraa.